

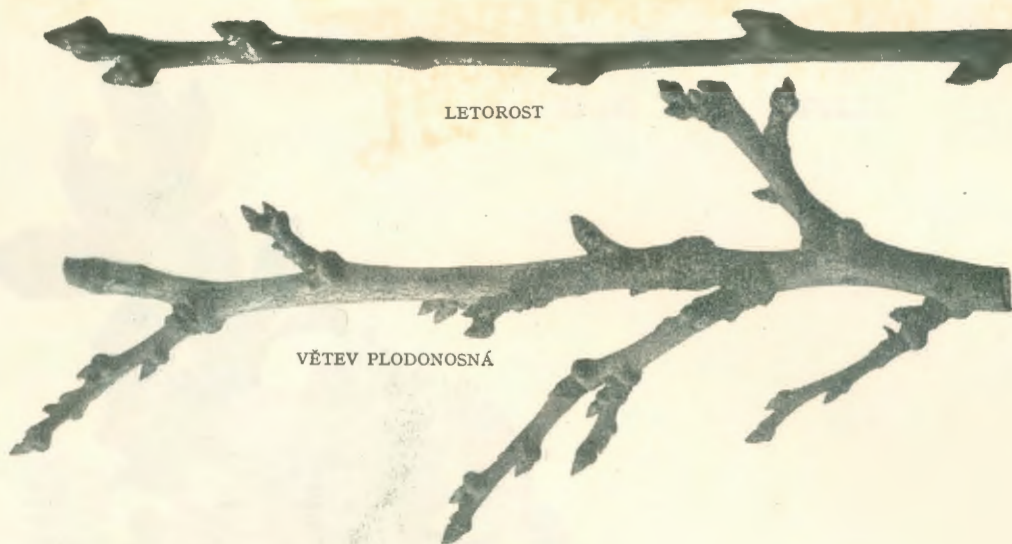
Jan Říha ČESKÉ OVOCE

SLÍVY

Čís. 37.

ONTARIO

ONTARIO

Za tuto výbornou slívu, která se velice přibližuje Renklotám, vděčíme Severní Americe, kdež ji veliký zahradnický závod Ellwanger Barry v Rochestru uvedl kolem roku 1870 v širší známost. Je s podivením, že právě nejlepší odrůdy ovoce se tak zvolna poznávají, zatím co různý, do nebe vychvalovaný brak dochází, ač s hrozným doporučováním, rychlého rozšíření. Tak jest také s Renklotou „Ontario“. Jest známa jen jednotlivcům a chybí i ve vůdčích zahradách, ač neměla by chybět v žádné domácí zahradě.

Přes malé rozšíření zdomácněla všude, kde ji poznali, a daří se jí za stejných poměrů jako domácí švestce. Se zřetelem k ohromné plodnosti má se jí však dopřátí nejlepšího místa a půdy, nejlépe tam, kde se vzdělává, hnojí, po případě i zalévá. Veliká plodnost, která začíná hned v druhém, třetím roce, jest její vadou, některý rok obalují plody jako hrozny vína větve, následkem čehož se nemohou vyvinouti, zůstanou drobné, na sebe namačkány, bez chuti, ano i zvadnou. Tu nezbyvá nic jiného, chceme-li aspoň část úrody zachovati, než protrhati aspoň dvě třetiny plodů a vydatným přihnojením a zaléváním udržeti životní sílu stromů, jinak se stává, tak jako v půdě chudé a hubené, že přestanou růsti a větve po větvi nejprve smolí, pak odumírá.

Hodí se každému a na každé místo, se zřetelem však na velice lákavé plody neměla by se sázeti blíže veřejných cest, svádí příliš k mlsání, jemuž neodolá nikdo; spíše patří tedy jen do souvislých sadů neb domácích zahrad.

Z mládí rostou stromy velice bujně, rozvětvují se pěkně do výše a větve obrůstají velice hojně plodonosným dřevem, později se větve pod tíhou plodů sem tam rozkládají, čímž koruna nabývá nepěkného vzhledu; z této příčiny jest lépe pěstovati volně rostoucí, na jakékoliv podložce šlechtěné krsky než vysoké stromy, ač i na těchto se dobře daří. K výchově těchto jest lépe, šlechtí-li se v libovolné výšce na obyčejnou švestku.

Letorosty narůstají rovné a silné, rázu Renklot, pod oky nejsou zprohýbány, jsou oblé, při velmi bujném vzrůstu i drobně zhranatělé, málo se lesknou, jsou fialově zahnědlé a větším dílem jako mramorovaně stříbřité, ve stínu rostlé zůstávají zelené neb zeleně nahnědlé, po celém povrchu roztroušeno množství šedých teček, které se ztrácejí ve stříbřité bláně.

Veliká, kuželovitá oka mají špičky buď ostré, jednotlivé i roztřepené, odstávají, mají vedle sebe často květní poupě, šupiny mají hnědé, od letorostu se nelišící, dílem šedě

obroubené a jsou na patkách krátce prohnutých, do výšky oka, dílem i výše vydutých, někdy s třemi žebérky, z nichž střední bývá jen kraťounké. Černý obraz znázorňuje rozdělení malých, špičatě vejčitých, hnědých poupat.

Tmavou, bujnou zelení stkvící se listy bývají v polovici letorostu veliké, 110 až 115 mm dlouhé, 63—67 mm široké, lesklé, hruběji svraskalé, více ploché, zespod podél nervu chloupkované, eliptické, mají kraj hruběji dvojmo pilovitě vroubkovaný, řapíky 15 až 17 mm dlouhé, rudé, s krátkými, jako roztřepenými, z mládí ochmýřenými palisty, žlázy na řapících hned pod čepelí listu a vysoko vyvstalé; u spodu i ke konci letorostu, jakož i příplodní listy bývají mnohem menší tvaru opak vejčitého, mají delší řapíky a žlázy na nich stejně veliké.

Celkový vzhled hojně kvetoucích stromů jest nazelenalý, jednotlivé květy bývají kulaté, as 26 mm široké, z okrouhlých plátků tak sestaveny, že se vzájemně až přesahují. V době květu není příliš choulostivá a málo zmrzá. (Viz obraz.)

Připojený barevný obraz, zhotovený podle větve z Chlumce n. Cidl., znázorňuje velikost, tvar i barvu v nejkrásnějším vývoji. Větev byla vzata s volně rostoucího krsku, na němž plody byly protrhány a vážily 60—80 g. Za obyčejných okolností bývají menší, 43—50 mm vysoké, 42—48 mm široké, vážice 50—60 g, při veliké úrodě ještě menší. Některé bývají téměř kulovité, jiné o něco vyšší než široké, jak ke stopce, tak i k temeni stejně zakulaceny, po jedné straně se táhne od stopky mělký žlábek, dělí plod po jedné straně na dvě o málo nestejně části a končí se na zcela mírně skoseném temeni v mělké jamce velkou rzivou jízvou.

Zelené, rzivě skvrnitě, jen odspodu chloupkované, 15—20 mm dlouhé stopky trčí z mělkých, širokých jamek.

Jemná, dosti však pevná slupka se lehko stahuje a jest buď bez chuti neb lehounce nakyslá, velice málo se leskne, bývá v plné zralosti až poloprůsvitná, sivě zelenavá a žlutavě, jako hadovitě prokvetalá; strana sluncem ožehlá bývá až do zlatova žlutá, jednotlivě i lehounce červenavě nadechlá, velice jemnými, bělavě vroubenými tečkami hojně poseta, mramorovaná a jemně bělavě ojiněna. Vyskytnou se plody, na kterých bývá stříknuta jemná rez.

Dužnina jest jako by meruňku rozloupł, zelenavě zlatěžlutá, pod slupkou zelenavá, velmi jemná, měkká, libě voní, obsahuje hojně šťávy, chuť její sladká, kořenitá, velmi dobrá, avšak přece se nevyrovná Zelené renklotě, na niž upomíná. Touto výbornou chutí vyznamenávají se jen na slunci zcela vyzrálé plody, kdežto ve stínu vyrostlé, následkem toho méně vyzrálé, mají chuť bezvýraznou a málo sladkou.

Za teplého počasí pecky úplně pouštějí, nejvýše zůstávají lpěti jen hřbetem, za studeného léta špatně pouštějí. Černý obraz znázorňuje jejich velikost i tvar.

Uzrává podle počasí někdy již v prvých dnech srpna, jindy až 10. a v roce 1902 dokonce až 15. srpna, pak zraje na stromech nenáhle po 14—20 dní.

Jsou to výborné stolní plody a krásné na trh. K zaváření se však nehodí, k tomu jsou měkké a rozvářejí se.

V zahradách Zemského pomologického ústavu v Troji jí posud nepěstují. V literatuře nalézá se popis v „Ovocnických Rozhledech“ 1913, str. 113; krátký popis jest obsažen v „Pomologische Monatshefte“ v roce 1907, str. 77, pod jménem *Ontariopflaume*, se značkou OO×; Thomas má ji mezi novinkami na str. 168 pod jménem *Ontario*.

ONTARIO.